

[Ib Thyregod.]

betragtes som et moderne torturinstrument. Det er rigtigt, at der her kan ske skade, hvis pressen ikke kender sit ansvar. Nu har man imidlertid i mellemtiden fået presse-etiske regler og det nye pressenævn. Jeg synes, det er glædeligt, at pressen selv har kunnet løse dette spørgsmål om de presse-etiske regler, uden at man fra offentlig side har ønsket at gribe ind. Derfor tror jeg også, at man vil kunne se frem til en løsning af disse spørgsmål.

På den anden side kan man jo ikke sige andet, end at der har været tilfælde, der har virket ejendommeligt. Dette skyldes dog vel nok til en vis grad de oplysninger og arten af de oplysninger, som politimyndighederne har givet. Jeg tænker her bl. a. på en sag fra Fyn om en mand, der blev fængslet, og hvis navn blev offentliggjort, og der blev offentliggjort en hel del om hans fortid, hvorpå han et par dage efter blev løsladt; der var ikke noget grundlag for at antage, at han var skyldig i den forbrydelse, han var sigtet for. Omvendt har vi et tilfælde fra for nylig, hvor en ung mand gjorde sig skyldig i forskellige forbrydelser, og hvor hans navn ikke måtte nævnes af pressen, selv om der forelå skyld fra hans side. Her kan man sige, at det er hensynet til hans ungdom, der gælder; man kan sige, at der er tale om en vis forskel mellem disse to tilfælde.

Der er også for pressens vedkommende tale om en meget kunstig presselov, et meget kunstigt ansvar, som det vil være rimeligt at se på.

Hvad angår vidners pligt til at rejse over visse afstande, har der jo hidtil været en vis begrænsning herfor, men hovedreglen efter lovforslaget er, at et vidne skal kunne møde over hele landet; selv om han bor f. eks. i Skagen, skal han altså i al almindelighed kunne tilpligtes at møde i København. Jeg tror, dette forslag går for vidt, navnlig når man tænker på, at der nu efter de nye regler er mulighed for umiddelbar bevisførelse for højesteret. Det er ikke sjældent, at man i højesteretssager fører en lang række vidner; 30 eller 40 vidner er f. eks. ikke noget urimelig stort antal, og hvis man skulle føre alle disse vidner direkte for højesteret eller i øvrigt i København, ville det betyde en betydelig ulempe for de pågældende, og

det er aldrig nemt på forhånd at vide, hvor meget de pågældende kan forklare af betydning for sagen. Derfor tror jeg vi må se nærmere på dette spørgsmål i udvalget.

Hvilke spørgsmål der må stilles til vidnerne, er også taget op. Det er den engelske ret, der her spørger, problemet om, hvorvidt suggestive spørgsmål bør kunne stilles. Man har stillet sig på det standpunkt, at det gælder om at få sandheden frem, og at man derfor ikke vil anerkende forbud mod, at nogle af disse spørgsmål stilles. Også dette må vi se nærmere på i udvalget.

Bestemmelsen om tvangsbøder for vidner er vi enige i.

At edsafleggelsen skal afskaffes, er vel også en naturlig ting set ud fra et retsplejemæssigt synspunkt. Forholdet er det, at edsafleggelse i retssager ikke har været anvendt i en lang række år; i virkeligheden er der kun tilbage partsed i faderskabssager, men selv inden for dette område har edsafleggelse ikke været anvendt i mange år. Det må være naturligt at tage konsekvensen af denne udvikling og sige, at personer, som gør sig skyldig i urigtig forklaring, skal straffes efter de regler, der gælder i straffeloven, men at edsafleggelse skal bortfalde.

Vi kan tiltræde bestemmelsen om tjenstemænds adgang til at drive advokatvirksomhed: at der i alle tilfælde, hvad enten det drejer sig om statsansatte eller kommunalt ansatte, skal være adgang for justitsministeren til at træffe bestemmelse i så henseende; det ville i øvrigt være naturligt også at se på spørgsmålet om anden form for virksomhed af tilsvarende karakter: embedsmænd, der f. eks. forhandler inden for de ministerieområder, hvor de selv er beskæftiget.

Endelig vil jeg efterlyse en reform på et enkelt område, nemlig med hensyn til politiafhøring. Der findes i lovforslaget en ganske lille bestemmelse om, at vidner, der afhøres af politiet, kan få rejse- og vidnegodtgørelse, men vi savner stadig regler for politiafhøring. Spørgsmålet fremkom i forbindelse med sagen fra Fyn om husmanden, der blev afhørt i det meget omtalte lange tidsrum, en sag, der kom for ombudsmanden, og hvor ombudsmanden påtalte den afhøring, der havde fundet sted. Den daværende justitsminister bebudede, at man ville gennemføre efter aftale med retsplejerådet nye